

שנאמר ביחס לקרבן פסול [מלאכי א יג]:
 "והבאתם גזול ואת הפסח [הצולע] ואת
 החולה, והבאתם את המנחה, הארצה אותה
 מידכם"!!

השווה הכתוב את הקרבן הגזול, דומיא
 דקרבן פסח [הצולע מחמת חסרון ברגל].

ומשמע, מה קרבן שהוא פסח לית ליה
 תקנתא לעולם, שהרי זהו מום קבוע, אף
 קרבן גזול לית ליה תקנתא לעולם, לא שנא
 לפני יאוש הנגזל [כלומר, שטרם נתיאשו
 בעליו], ולא שנא לאחר יאוש בעליו, וכגון
 ששמעו שאמר "ווי לחסרון כיס", אינו ראוי
 להקרבה לעולם.

ואף שלענין קנין קונה הגזול את החפץ על
 ידי יאוש, ושוב אינו חייב להשיב את החפץ
 עצמו אלא רק את דמיו [למאן דאמר יאוש
 קנין], כמבואר במסכת בבא קמא דף סח א,
 אפילו הכי לענין קרבן הוא פסול.

ומתמהינן: בשלמא לפני יאוש הרי הוא
 פסול, משום ד"אדם כי יקריב מכם" אמר
 רחמנא [ויקרא א ב], ו"מכם", משמעו
 שיהיה הקרבן משלכם, והאי קרבן לאו דידיה
 הוא.

אלא לאחר יאוש, הא קנייה כבר הגזול

ביאוש, (9) ואם כן מדוע פסול הוא
 להקרבה?! אלא לאו, על כרחנו למדנו,
 שפסול הוא משום דהוה ליה מצוה הבאה
 בעבירה, שהרי קרבן זה גזול הוא בידו.

ואמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי:
 מאי דכתיב [ישעיהו סא ח]: "כי ה' אהב
 משפט, שונא גזל בעולה"?

משל למלך בשר ודם שהיה עובר על בית
 המכס.

אמר לעבדיו: תנו מכס למוכסים!

אמרו לו עבדיו: והלא כל המכס כולו, שלך
 הוא, ומה טעם שתתן מכס, הרי אותו ממון
 יחזור אליך!?

אמר להם: ממני ילמדו כל עוברי דרכים,
 ולא יבריחו עצמן מן המכס.

אף הקדוש ברוך הוא אמר: אני ה', שונא
 גזל בעולה. כלומר, אני ה', שונא אני את
 הגזל שבעולות אשר אתם מביאים לי, אף
 על פי שהכל שלי, שנאמר, "לה' הארץ
 ומלוואה".

ממני ילמדו בני ויבריחו עצמן מן הגזל.

לא היה בידו לקיים בו מצותו. אבל כלולב של
 אשירה אין שייכות בין העבירה שנעשתה בו
 לקיום המצוה.

9. הקשו התוספות: הכיצד פשיטא ליה לגמרא
 שנקנה הקרבן לגזולן ביאוש הבעלים, הרי רבי
 יוחנן עצמו סבר שיאוש לבד אינו קונה, כמבואר
 במסכת בבא קמא בכמה מקומות!?

הוא לשריפה, הרי הוא כשרוף, וכאילו אין בו
 השיעור הנצרך למצות ולולב.

והקשו התוספות: מדוע הוצרכה הגמרא
 לטעם זה, תיפוק ליה שמצוה הבאה בעבירה
 היא!?

ותירצו, דפסול מצוה הבאה בעבירה הוא רק
 כאשר על ידי העבירה נתאפשר לו לקיים את
 המצוה, וכמו כלולב הגזול, שאם לא היה גזולו